

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 5. Quænam de libro vitæ, de numeroque Prædestinatorum, ac
Reprobtorum restent quærenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Deo; dummodò procedant ex præscientiâ conditionatâ de influxu præstando ab ipsis de facto in damnationem Reprobi ex hypothesi, quod ponantur. Quia vt talis reprobationis effectus dicantur, conditiones istæ sunt necessariae, & sufficientes iuxta dicta num. 38. Vnde sequitur primò; positiones auxiliorum sufficientium, & negationes efficacium ad non peccandum vnâ cum potestate ad peccandum, ex quibus coalescunt singulæ talium permissionum iuxta dicta disput. 43. quæst. 3. num. 21. effectus dictæ reprobationis negatiuæ esse. Secundò sequitur, siquæ aliæ permissiones ad peccandum dentur in Reprobo, quæ in eius damnationem non influant defacto, vt est possibile; has reprobationis eius negatiuæ effectus non esse: quia deest illis conditio requisita, vt tales sint, prout constat ex dictis.

41 Dico tertio. Quæcunque seu positua, seu negatiua defacto influunt, siue conducunt quoquo modo in damnationem Reprobi, à Deoque sunt causata ex quouis motiua, posituaque vel in Reprobo ipso, vel alibi, ex præscientiâ tamen conditionatâ de eorum influxu futuro in illius damnationem, cuncta hæc ipsius Reprobi negatiuæ reprobationis effectus sunt. Quia cuncta hæc omnes conditiones requisitas ad id muneris habent iuxta doctrinam suppositam, itaturamque num. 38.

42 Supererat hic examinandum. Primò, quantum fit certitudo tum formalis tum obiectiua reprobationis. Secundò; qua ratione reprobatio cum Reprobi libertate cohereat, & an in potestate huius positum sit, prædestinari, vel reprobari. Verùm quia disput. 41. quæst. 4. & 5. has difficultates versauimus circa prædestinationem, eandem modò circa reprobationem non iterum versandas censemus: quia, quæ ibi de prædestinatione sunt dicta, facillè possunt à Lectore, sua proportione seruata, hic applicari reprobationi. Eo præsertim inter vtramque obseruato discrimine. Quod in prædestinatione, præter decretum exequutiuum gloriæ, aliquod aliud Dei decretum includitur iuxta omnem sententiam connexam intrinsicè cum glorificatione Prædestinati. In reprobatione verò præter decretum exequutiuum pœnæ, (in quo stat reprobatio positua), nullum aliud debet includi (pertinens ad negatiuam) connexam intrinsicè cum punitione Reprobi. Vnde fit, vt prædestinatio ante decretum exequutiuum gloriæ duplici titulo sit metaphysicè connexa cum glorificatione Prædestinati. Primò ratione alicuius decreti in se inclusi cum tali glorificatione connexi per se. Secundò ratione coniuncti (in quo consistit) ex præscientiâ conditionatâ de influxu mediatorum, siue factum in ipsam glorificationem ex hypothesi, quòd ponantur, & ex purificatione conditionis factâ per eorum positionem, siue per absoluta, & efficaciam decretâ de positione ipsâ. At reprobatio negatiua ante decretum exequutiuum pœnæ (in quo stat positua) secundo tantum ex dictis duobus titulis est metaphysicè connexa cum punitione Reprobi. Quæ omnia ex dictis luculque satis sunt nota.

QVAESTIO V.

Quanam de libro vitæ, de numeroque Prædestinatum, ac Reprobatorum restent quaerenda.

43 Dico restare, quæ sequuntur. Primò enim quaeritur. Quid sit liber vitæ. Respondetque S. Thom. 1. par. quæst. 24. artic. 1. in corpore. *Quod liber vitæ in Deo dicitur metaphoricè secundum similitudinem à rebus humanis acceptum. Est enim consuetum apud homines, quòd illi, qui ad aliquid eliguntur, conscribantur in libro. utpote milites, vel consularij, qui olim dicebantur Patres conscripti. Patet autem ex præmissis, quòd omnes Prædestinati eligantur à Deo ad habendam vitam æternam. Ipsa ergo Prædestinatorum conscriptio dicitur liber vitæ. Dicitur autem metaphoricè aliquid conscriptum in intellectu alicuius, quòd firmiter in memoria tenet. Vnde ipsa Dei notitiâ quasi firmiter retinet, se aliquos prædestinasse ad vitam æternam, dicitur liber vitæ. Itaque liber vitæ appellatur ea scientia speculatiua, qua Deus quasi reflexè suam prædestinationem, omnemque suos Prædestinatos quatenus tales inuenitur. Id quod etiam sentiunt August. lib. 20. de Ciuitat. cap. 15. & alij Patres apud Ruiz disputat. 60. de Prædest. sect. 2. atque Theologi communiter. Vnde liber vitæ à Prædestinatione differt, vt quidam actus scientiæ Dei à quadam parte sui obiecti. Porro, sicut eiusmodi scientiâ Dei primariò, & simpliciter dicitur liber vitæ, scilicet gloriæ; scientiâ etiam, qua Deus videt iustos pro tempore, quo iusti sunt, secundariò, & secundum quid dici solet liber vitæ, scilicet gratiæ, vt cum S. Thom. dictâ quæst. 24. art. 2. docent alij communiter.*

44 Secundò quaeritur. An sicut prædestinationi correspondet liber vitæ, ita reprobationi correspondeat liber mortis. Negat S. Thom. artic. 1. citato ad 3. *Quia non est consuetum conscribi eos, qui repudiantur, sed eos, qui eliguntur.* Consentunt alij communiter. Aliæque adduntur congruentiæ. Prima: quia libri scribi solent ad perpetuam rei memoriam. Quæ iustis debetur, iuxta illud Psal. 111. *In memoria æterna erit iustus.* Secus iniquis, iuxta illud Osee 1. *Oblitione obliuiscar eorum:* Secunda: quia superfluum videtur liber mortis: cum indirectè consistit ex libro vitæ, quinam sint reprobi, iuxta illud Apocal. 20. *Qui non est inuentus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis.* Tertia: quia Deus Reprobos dicitur nescire, scientiâ videlicet approbationis, iuxta illud Math. 25. & Lucæ 13. *Nescio vos.* Itaque; cum sit certissimum, tam clarè, & distinctè inueniri Deum omnes Reprobos, atque Prædestinatos prout tales; scientiâ priorum nihilominus non solet dici liber mortis: sicuti scientiâ posteriorum dicitur liber vitæ propter rationes indicatas.

Ter-

45 Tertiò quæritur. Vtrum aliquis deleatur de libro vitæ. Certum est de libro vitæ gloriæ nullum vnquam deleri; non solum, quia, quos Deus semel vidit Prædestinatos, non potest non semper tales videre; sed etiam, quia vita gloriæ semel habita nunquam est amittenda. De libro verò vitæ gratiæ eareus homo deleri potest, quatenus gratiam semel habitam potest amittere: (tamen si scientia, qua Deus videt hominem iustum respectiue ad tempus in quo est iustus indefectibilis sit). Quo sensu intelligenda veniunt illud Psal. 68. *Deleantur de libro viuientium: & cum iustis non scribantur.* Illud Apocal. 3. *Qui vicerit, &c. non delebo nomen eius de libro vitæ: aliaque huiusmodi loca Scripturæ.* Quid autem sibi vulerint Moyses, cum dixit Exod. 32. *Aut dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo, quem scripsisti.* & Paulus, cum dixit ad Rom. 9. *Optabam ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis: examinatum reperies apud Ruiz disput. 60. citatà sect. 7. & 8.*

46 Quartò quæritur. Vter sit maior numerus Prædestinatorum, an Reproborum. Suppono primò, vtrumque numerum sumptum per se certissimum esse, prout supra disput. 41. quæst. 4. monstratum est. Suppono secundò vt certum, si fiat comparatio inter omnes, & solos Angelos, plures eorum fuisse prædestinatos quam, reprobos, vt cum Magist. in 2. dist. 6. & S. Tho. 1. par. quæst. 63. art. 9. docent Scholastici communiter. De quo in Tract. de Angelis. Suppono tertiò etiam vt certum, si fiat comparatio inter omnes, & solos homines, longè plures esse reprobos, quam prædestinatos. Id enim vt minimum docent Scripturâ sacrâ, & Patres, vbicunque significant, paucos esse eos, qui saluantur, comparatione eorum, qui pereunt. Ipsaque experientia satis ostendit, per quam scitur, tam ante, quam post promulgatum Euangelium incomparabiliter plures fuisse, & esse Infideles damnandi, quam Fideles, è quorum numero saluandi excerpuntur.

47 Eò ergo quæstio reducitur. An ex Fidelibus Catholicis plures sint prædestinati, quam reprobis: vel viceuersâ. Potestque comparatio bitariam fieri. primò, computatis omnibus, etiam paruulis, qui ante rationis vsum moriuntur. Secundò, computatis solis adultis morientibus post adeptum vsum rationis. Triplex est sententia. Prima opinantium rem hanc adeò esse dubiam, vt soli Deo sit relinquendum iudicium eius. Ita Vazq. 1. par. disput. 101. cap. 4. Secunda asserentium, ex Fidelibus plures esse prædestinatos, quam reprobos. Ita Syluest. in Rosâ aureâ tract. 2. super Euangelium Septuag. Franc. à Christo lib. 1. senten. dist. 40. & 41. quæst. 5. Carrag. de Prædest. discurs. 10. dub. penult. Lorin. in Psal. 138. vers. 14. Cornel. à Lapide in cap. 21. Apocal. vers. 16. Soar. lib. 6. de Prædest. cap. 3. quem sequuntur Martin. 1. par. disput. 20. sect. 7. num. 69. Veken. disput. 27. cap. 2. num. 13. Carlet. disput. 46. sect. 2. num. 5. & alij. Ex quibus Lorin. Cornel. & Soar. expressè comprehendunt paruulos, qui baptizati moriuntur ante vsum rationis. Tantumdemque censendi sunt sentire, qui Soar. sequuntur; imò & cæteri fortasse Auctores huius sententiæ. Cuiusmodi tali sensu subscribit Ruiz disput. 54. de Prædest. sect. 1. num. 14. Tertia sententia absolutè pronunciat, pauciores ex Fidelibus esse prædestinatos, reprobos autem plures. Sic Caiet. explicans para-

bolam Virginum Math. 21. Alvarez. lib. 5. de Auxilijs disput. 43. Molin. 1. par. quæst. 23. art. 7. Carthus. Math. 20. & 22. ad illud. *Pauci verò electi.* Vbi idem sentire videntur Lyra, Arborens Theophal. lib. 14. cap. 20. & Maldonat. Math. 21. vers. 14. Eiusdemque sententiæ sunt Tann. tom. 1. disp. 3. quæst. 6. dub. 2. num. 16. Franc. de Lugo lib. 1. de Deo disput. 45. cap. 2. num. 13. & Ruiz disput. 54. citatà sect. 1. num. 16. loquens de solis adultis fidelibus: de quibus, censet, loqui etiam Auctores huius sententiæ: sicque eos cum Auctores secundæ conciliat comprehendentibus etiam paruulos.

Ego arbitror primò ex omnibus Filijs Ecclesiæ Catholice (computando simul paruulos, & adultos) plures prædestinatos, quam reprobos esse. Quia vt testatur Ruiz sect. 1. citatà num. 14. per computum factum ex libris defunctorum. Hispalensium deprehensum est, totidem ferme esse, qui baptizati moriuntur ante adeptum vsum rationis, ac, qui moriuntur post adeptum. Quo posito, cum ex prioribus saluentur omnes; licet tertia dumtaxat, vel quarta, vel quinta pars saluentur posteriorum, absolutè erunt plures prædestinati, quam reprobi. Quod si illis adijciantur paruuli rite baptizati, & ante rationis vsum defuncti inter hereticos, & schismaticos, prædestinatorum numerus longè maior erit, quam reproborum catholicorum.

Secundò arbitror, ex solis adultis catholicis, qui post rationis vsum decedant, plures esse reprobos, qui damnantur, quam prædestinatos, qui saluantur. Probatur primò ex testimonijs, per quæ sepe Christus Dominus significauit, paucos esse Prædestinatos comparatione Reproborum, aut plures, quam Prædestinatos, Reprobos esse. Qualia sunt hæc Math. 7. *Intrate per angustam portam: quia lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt, qui intrant per eam. Quam angusta, & ardua via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inueniunt eam.* Luca. 13. *Contendite intrare per angustam portam: quia multi, dico vobis, querunt intrare, & non poterunt.* Math. 20. & 22. *Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.* Mat. 19. Marc. 10. & Luca. 10. *Amen dico vobis, quia diues difficile intrabit in regnum Calorum. Et iterum dico vobis. Facilius est, camelum per foramen acus transire, quam diuitem intrare in Regnum calorum.* Et similia. Hæc enim testimonia locum habere, factâ comparatione inter Fideles adultos solos, tum ex contextibus, tum ex expositionibus Patrum constat, vt videre est apud Ruiz disput. 54. citatà sect. 2.

Secunda probatio asserentionis sumitur ex parabolis, quæ satis indicant, ex Fidelibus adultis plures damnari, quam saluari. Cuiusmodi sunt illa seminum, quorum sola quarta pars fructum attulit. Luca. 8. Illa Ventilabri mundantis in area triticum à paleis. Math. 3. Illa gregis Electorum appellati pusilli. Luca. 12. Illa currentium in stadio, quorum vnus accipit bratium. 1. Corint. 9. De quibus apud Ruiz plura sect. 4. Vbi alijs insuper Scripturæ locis confirmat idem ipsum.

Tertia & potissima probatio ab ipsâ experientia capienda venit, per quam scitur, pleròque ex adultis Fidelibus maiori ex parte degenerare vitam in statu peccati mortalis, rebus temporalibus addictos, negotijsque huius sæculi profusè intentos.

fitentos cum obliuione omnimoda, aut certè cum valde perfunctoria memoria æternorum: qui, licet aliquando confiteantur, statim iterum, atque iterum in grauiora peccata relabuntur. Quo fit, vt vel mors inoprouisa, vel saltem vltima ægritudo in statu peccati mortalis deprehendat illos. Vnde rursus efficitur, vt inter angustias infirmitatis tam animæ, quam corporis, interque innumera propemodum tunc occurrentia impedimenta nimium difficile, aut etiam moraliter impossibile sit eis, ad veram penitentiam se ritè disponere. Nam vt concors est sententia Patrum, atque etiam Scholasticorum cum Magist. in 4. dist. 20. ordinariè, qui malè viuunt, malè moriuntur. Iuxta illud Hieronymi tom. vlt. in epist. Eusebij ad Damasum. *Hoc teneo, hoc, multiplici experientia didici, quòd ei non bonus est finis, cui mala semper vita fuit.* Et illud Augustini lib. de vera, & falsa penitentia cap. 17. *Periculosissimum est, & inuicem vicinum, ad mortem pertrahere penitentia remedium; cum pluribus, quæ ad rem ibi dicit. Nam æquissimè percutitur hac animaduersione peccator, vt moriens obliuiscatur sui, qui viuens oblitus est Dei; vt ait ipse August. serm.*

10. de Sanctis, & ex eo Laurent. Iustinian. libro de Contemptu mundi cap. 14. De quo multò plura videri possunt apud Ruiz supra sect. 3.

Qui tandem addit sect. 6. in numero Prædestinatorum plures esse fœminas, quàm viros, variisque rationibus id probat apud ipsum videndis.

Quòd si quis quærat ad extremum. An numerus omnium Prædestinatorum, computatis simul Angelis, & hominibus, sit maior, vel minor, quàm numerus omnium Reprobatorum, vel ei æqualis. Respondendum vtique est, id nobis penitus esse occultum. Quia nobis non constat de numero Angelorum, quos Deus creauit; nec de numero hominum à principio vique ad finem Mundi creandorum, nec quantum priorum numerus posteriorum numerum excedat. Quæ præsciri deberent, vt circa eiusmodi quæstionem iudicium aliquod ferri posset.

Atque hæc hucusque de Deo vno scripsisse nobis sit satis. Vtinam cedant in laudem, & gloriam ipsius Dei, Christi Domini, Immaculatissimæ Virginis, & omnium Beatorum.

Faint, illegible text in the upper portion of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text in the right-hand portion of the page, likely bleed-through from the reverse side.

170
V. 100
D. 1
2

